

A close-up portrait of a woman with long, straight white hair. She is looking through a vertical slit, which is part of a dark, possibly black, fabric or material. Her eyes are light-colored and looking directly at the camera. She has dark red lipstick on her lips. The lighting is soft, highlighting her facial features.

XIOMARA

ISADORA TODOROVIC

Xíomara

Isadora Todorovic

©Isadora Todorovic 2020

Omslag: Kristina Suomela Björklund

Utgiven av: Fantastikbokklubben 2020

www.fantasatikbokklubben.se

Jag vaknade av ett isande skrik, det fick mina tänder att ila och håren reste sig på kroppen. Jag blev rädd. Vad har hänt? Drömmer jag? Tankarna gick runt i mitt huvud. Det kändes som mina öron blödde av de öronbedövande ljudet. Jag tryckte min kudde mot mina öron för att dämpa ljudet. Min enda tanke var att försöka somna om.

”Bara somna”, viskade jag tyst.

Skriket blev högre och mer hotfullt. Det var inte ett rop på hjälp, det var en varning.

Tillslut orkade jag inte mer, jag var tvungen att ta mig till källan för ljudet. Jag tog ett hastigt, men trött kliv upp ur sängen. Jag kollade på klockan, som var två på morgonen. Ljudet lät bara högre och högre. Jag höll händerna för öronen.

När jag öppnade dörren och såg ut mot korridoren, var det enda jag såg mörker. Allt kändes fel.

Efter en stund vågade jag mig till trappuppgången, tankarna dånade i mitt huvud. Tänk om det var en person på övervåningen, tänk om de ville oss något ont.

Jag tog ett långsamt steg upp och plankorna i den gamla trappan knackade. Mina handflator var helt blöta, mina ögon vattnades. Allt kändes konstigt, varför var jag så rädd? Jag fattade ingenting och nu föll en tår från min kind. Snabbt torkade jag mina ögon och tog ännu ett steg, upp för trappan. En isande vindpust svepte förbi, vindpusten fick vindsdörren att smälla igen. Jag hörde en skakig, skrämmande röst viska bakom mig, orden som sades var inte tydliga, men de liknade spanska.

Jag sprang mot vindsdörren utan att vända mig om. Jag tryckte och tryckte, men dörren öppnades inte, det var som att någon höll i dörren. Jag hörde fotsteg bakom mig, någon gick upp för trappan. Fotstegen kom närmare och de viskade rösterna blev bara högre. Tillslut kändes det som att någon stod bakom mig, håren reste sig på kroppen och paniken rusade i kroppen.

Plötsligt flög dörren upp, lika lätt och snabbt som när man skär i smör. Jag sprang in i rummet, höll för dörren och låste. Allt blev tyst, de enda som hördes var mina djupa andetag och tårarna som droppade till golvet. Jag kände hur rädslan rann ut från min kropp, tills jag hörde ett duns. Det kändes som att mitt hjärta flög ur min bröstorg och på ett ögonblick forsade all panik tillbaka. Jag reste mig och tände den gamla lampan i taket. Lampan gjorde ändå inte värst mycket skillnad, men tillräckligt för mig att se vad som orsakade smällen. Rädslan gjorde mig paralyserad, men min nyfikenhet fick mig att våga gå fram till föremålet. Där var det, en klippbok. De var en bok med tidningsurklipp och mina ögon drogs till den överraskande rubriken: *Flicka mördade sina föräldrar*. Jag plockade upp boken och började

att läsa, det var skrämmande. En flicka hade dödat sina föräldrar och därefter begått självmord, men det speciella var hennes namn.

”Xio... Xiomar.... Xiomara”, sa jag högt för att försöka uttala det.

Hon hade lämnat ett brev där hon dog. Det mest otäcka var att Xiomara och hennes föräldrar hade bott i mitt hus. Det jag precis hade läst fick håren att resa sig i nacken. Det kändes som att hela rummet snurrade och jag blev svimfärdig. Jag höll på att stupa. Då flög det ett pappersflygplan mot mig.

Xiomara

Om du läser detta är jag troligen död, om någon ens lagt märke till det. Jag kommer inte kunna leva med denna skammen längre. Hur kan vi skada människor på det här sättet, ingen förtjänar att bli behandlad som jag har blivit, de skrämmer mig att det finns folk som har det värre.

Mina såkallade ”föräldrar” förtjänar det ödet som väntade dem, ska aldrig mera lida. Min pappa var ett aggressivt, missbrukande fyllo som var helt hjärtlös. Varje dag var jag tvungen att ta smällen för hans felsteg i livet, om inte skulle min mamma lida. Han har kallat mig för värdelös, äcklig, skam, misstag, efterbliven, smuts, usel, djävulens avkomma och motbjudande.

Varje gång jag fick stryk från honom stod min mamma bara och kollade på. Hon försökte aldrig göra något, men när han gick nära min mamma gjorde jag allt i min makt för att hjälpa henne, även fast hon inte bryr sig om mig.

Jag orkar inte leva såhär längre.

//Xiomara

Tårarna rann när jag läste det.

Jag kände en stark och kall vindpust blåsa förbi, det var nästan som en minitornado. Vindpusten fick boken att åka ner med en smäll i marken. Jag hörde andetag. Djupa andetag, vart än jag var i rummet och även om jag höll för mina öron hörde jag dom. Lamporna blinkade och tillslut släcktes de. Jag blev rädd och tårarna började att rinna, andetagerna blev bara djupare och högre.

”Vem är du?!” skrek jag med all min kraft jag hade kvar.

Det blev helt tyst. Plötsligt hörde jag ett hånfullt skratt, skrattet lät ondskefullt och inte friskt. Jag såg någon framför mig, en flicka med brunt hår, rosenröda läppar och starkt lysande gula ögon. Jag var precis på väg att vända om när hon sprang rakt mot mig.

”Xiomara!!” skrek jag och grät av smärta.

Plötsligt blev allting kolsvart, jag öppnade mina ögon och såg min mamma och min pappa, ligga dödsstillt på marken. Det märkliga var inte att de låg på marken, utan att de var täckta i blod. Det såg ut som om de hade blivit huggna med kniv mer än tjugo gånger och deras livlösa ögon såg rädda ut. Jag föll ner på mina knän och började att gråta, jag märkte att jag höll något i min hand. En kniv. Varför höll jag en blodig kniv? Min kniv var inte det enda som var täckt i blod utan även mina händer var det. Jag fick panik och det kändes som att jag fick slut på luft. Jag försökte ta mig upp. I spegeln på andra sidan rummet såg jag något förunderligt.

Det var Xiomara.